Коли летять, як сиві зграї,
Такі скупі і сірі дні,
Коли сама земля вмирає,
І в небі не горять огні, —

Коли кругом старці й каліки,
І обідніло серце вкрай,
Забудь і ти, забудь навіки
Мій біль і горе, і одчай,

І те, що всі мої надії,
Любов і пристрасть, і хвали
Лиш тягарем чужої мрії
Для тебе, ніжної, були.

Минеться все, уже минає.
Змінився я, і ти не та.
Над нами вічність пролітає —
Шляхи безкраї заміта.

І я уже не маю сили
Тебе забути, відійти.
Я чую тільки голос милий,
Я бачу світ, бо в світі — ти.

ЗЕМЛЯ І ВІТЕР. Київ, 1922.